

Folketingets Retsudvalg

Dato: 21. marts 2007

Folketinget har i skrivelse af 20. februar 2007 (ad L 133 – bilag 12) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 10:

Spørgsmål nr. 10 :

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 19/2-07 fra Nanna Gersov, Kastrup, vedrørende voldsramte kvinder, jf. L 133 – bilag 12.”

Svar:

I henvendelsen skriver Nanna Gersov, at voldsramte kvinder frygter den magt, som faderen gennem forældreansvarsloven får med den fælles forældremyndighed. Der henvises til en række udtalelser fra voldsramte kvinder på www.netdoktor.dk

Indledningsvis skal jeg bemærke, at jeg ikke finder anledning til at iværksætte den af Nanna Gersov foreslåede undersøgelse eller i øvrigt ser mig i stand til at besvare spørgsmålene omkring kvinders forbliven i voldelige ægteskaber mod deres vilje, da dette ligger uden for ministeriets ressortområde. Jeg vil i stedet redegøre for, hvordan lovforslaget til forældreansvarsloven behandler de svære sager om forældremyndighed og samvær, hvor der er eller har været vold i familien.

Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at alle afgørelser efter lovforslaget – dermed også afgørelser om fælles forældremyndighed – skal træffes med udgangspunkt i, hvad der er bedst for barnet. Ved reglerne om fælles forældremyndighed er der taget hensyn til, at der kan være tilfælde, hvor det ikke vil være bedst for barnet, at den fælles forældremyndighed fortsætter eller etableres. Som det nævnes i bemærkningerne til lovforslagets § 11, kan dette netop være i tilfælde, hvor den ene forælder har udøvet vold mod barnet eller den anden forælder – der, som Nanna Gersov nævner, ofte vil være kvinden. På samme måde vil en forælders misbrug eller en alvorlig psykisk lidelse være grunde, der gør forælderen uegnet til at deltage i væsentlige beslutninger om barnets liv.

Det vil selvfølgelig være nødvendigt, at de forældre, som har været udsat for vold under et samlivsforhold, gør opmærksom på volden og anmelder den over for myndighederne, så der kan gribes ind over for problemet. Jeg er klar over, at dette ikke altid er en let opgave, men det er nødvendigt, hvis myndighederne skal kunne reagere og beskytte både barnet og kvinden fremover.

Her vil jeg gerne fremhæve, at lovforslaget i høj grad indebærer en styrkelse af barnets perspektiv, og at det er hensigten, at både statsforvaltningerne og retterne i højere grad skal gøre brug af børnesagkyndige til at belyse forældrenes og børnenes forhold. Særligt i konfliktfyldte sager og i sager med vold i familien er det vigtigt, at der tidligt i statsforvaltningens sagsbehandling sker inddragelse af børnesagkyndige, f.eks. ved børnesagkyndige undersøgelser eller samtaler med barnet. Samtidig kan jeg nævne, at det er hensigten, at det tværfaglige samarbejde, der allerede er etableret mellem kommunerne og

statsforvaltningerne, videreføres og så vidt muligt udbygges bl.a. med henblik på at sikre samarbejde og koordination mellem myndighederne i sager om vold i familien.

I forhold til sager om samvær vil jeg også gerne understrege, at der på ingen måde er tilset en opblødning af praksis for så vidt angår sager, hvor der er påstande om vold mod barnet eller andre medlemmer af husstanden. Det vil fortsat være sådan, at vold mod barnet fører til ophævelse af eller afslag på samvær. Samtidig vil der fremover blive rettet stor opmærksomhed mod de tilfælde, hvor der er påstand om vold mod bopælsforælderen eller andre medlemmer af husstanden. Det skal i disse tilfælde altid undersøges, hvordan volden i familien har påvirket barnet. I forhold til børn og forældre, der opholder sig på kvindecentre, er det nu også præciseret, at en krisecentererklæring kan lægges til grund ved vurderingen af, om påstanden om vold er tilstrækkelig underbygget, således at samværet som udgangspunkt suspenderes.

Jeg kan desuden nævne, at jeg vil tage initiativ til, at der i statsforvaltningerne sker en mere fleksibel anvendelse af de midlertidige afgørelser om forældremyndighed i sager, hvor påstanden om vold er tilstrækkelig dokumenteret. Ved at sikre, at et barn, der er flyttet med den ene forælder på krisecenter, ikke kan udleveres fra daginstitution til en voldelig forælder, skabes der ro omkring barnet i dagligdagen, indtil forholdene i sagen er nærmere undersøgt.

I henvendelsen nævnes det, at nogle voldsramte kvinder hellere vil blive sammen med en voldelig ægtefælle frem for at risikere, at faderen får en 7/7-ordning (deleordning) eller fuld forældremyndighed. Her vil jeg gerne fremhæve, at hensigten med lovforslagets bestemmelse om, at det bliver muligt at fastsætte deleordninger, er at indrette lovgivningen så fleksibelt som muligt. Hvorvidt et barn trives i en deleordning, afhænger imidlertid af det konkrete barn. Der skal i hvert enkelt tilfælde træffes en individuel afgørelse af, hvad der er bedst for barnet.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom